

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Karsten Dusse
ACHTSAM MORDEN

Copyright © Karsten Dusse, 2019
Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04390-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

UBIJAJ
KARSTEN DUSE
PAŽLJIVO

Prevela Elena Milosavljević

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

Za Linu

1. Terapija

*Kada stojite pred vratima i čekate, onda bi trebalo da stojite i čekate. Kada se svađate sa ženom, onda se svađajte sa ženom. Tako pomažete sebi. To se zove **samopomoć**. Kada stojite pred vratima i čekate, i to vreme trošite da biste se i dalje svađali sa ženom, to više nije samopomoć. To je onda čista besmislica.*

Joška Brajtner, *Usporite!*
– Priručnik samopomoći za rukovodeće kadrove

Pre svega, ja uopšte nisam nasilan čovek. Baš suprotno. Nisam se, na primer, nikada u životu potukao, a prvog sam čoveka ubio tek sa četrdeset dve godine, što je prilično kasno s obzirom na moje sadašnje poslovno okruženje. Dobro, već sledeće sedmice sam roknuo još pet-šest.

Ovo na prvu zvuči veoma jezivo, ali sve što se desilo učinjeno je iz najbolje namere. Bila je to logična posledica jedne prilično važne promene u mom životu, koja je trebalo da uskladi moj poslovni i porodični život.

Potreba da pomognem sebi prvi put se pojavila zbog stresa. Katarina, moja žena, pokušavajući da spase naš brak, želela je da me prisili na opuštanje, da bih poradio na svojoj užasno slaboj izdržljivosti i samopouzdanju, kojeg uopšte nije bilo. A o iskrivljenim životnim vrednostima da i ne govorim.

Htela je da vrati onog uravnoteženog ambicioznog muškarca, idealistu, u kojeg se zaljubila pre deset godina. A da sam ja kojim slučajem njoj u bilo kom trenutku rekao da želim nazad njeno telo, na koje sam pao pre deset godina, onda bi to bio konačan kraj našeg braka. Sasvim sigurno. Na telu jedne žene, naravno, sme da se primeti da vreme prolazi, ali u duši muškarca, koliko vidim, ne sme. I zbog toga moja žena sa svojim telom nije otišla plastičnom hirurgu, ali sam ja, sa svojom napaćenom dušom, otišao terapeutu.

U tom trenutku, terapija je za mene bila poput ezoteričnih čajeva koji ljudi malo-malo pa nanovo otkrivaju, a onda ih prodaju pod drugim nazivom kao najnoviji proizvod. Terapiju sam doživljavao kao

autogeni trening bez ležanja, jogu bez izvijanja, meditaciju bez ukrštanja nogu.

Ili kako je stajalo u časopisu *Menadžer*, koji mi je žena jedno jutro demonstrativno gurnula uz doručak: *Posvetite vreme sebi – pomoći će vam da nađete najbolju verziju sebe*. Ta rečenica delovala mi je neobličeno, poput oblutaka koje su ljudi na plaži, verovatno pokušavajući da posvete vreme sebi, ređali do potpunog besmisla.

Da li bih uopšte pristao na celu tu stvar s terapijom da se radilo samo o nama dvoma, meni i mojoj ženi? Ne znam. Ali imam i ćerkicu Emili, za koju bih i planine pomerio, samo kada bi postojala i najmanja šansa da ostanemo jedna porodica.

Zbog toga sam, jednog januarskog četvrtka uveče, ugovorio sastanak s novim terapeutom. Kada sam zazvonio na teška drvena vrata njegove ordinacije, da bismo razgovarali o organizaciji vremena, već sam kasnio dvadeset pet minuta.

Neko ko drugom čoveku izvlači hrpu para iz novčanika da bi ga naučio da bude hladnokrvniji, verovatno je spremniji da se lakše izbori s plaćenim zakašnjenjima. Tako sam mislio, ali kada sam zazvonio, ništa se nije desilo.

Od tog trenutka, u kojem je čovek koji je trebao da mi pomogne da pronadem svoj mir oklevao da otvori vrata, bio sam veoma hladnokrvan i smiren, a i moje zakašnjenje je bilo potpuno dopustivo. Bio sam advokat, specijalizovan za krivično pravo, i imao sam zakazan termin za reviziju krivičnog procesnog prava. Saradnik mog glavnog klijenta Dragana Sergoviča uhvaćen je po podne u jednoj zlatari, gde je pokušao da ukrade venčani prsten. Umesto novca imao je napunjen pištolj. Kada mu se nijedan prsten nije dopao, uperio je taj pištolj prodavcu u slepoočnicu. Pošto je juvelir već u tom trenutku uspeo da uključi alarm, policija ga je zatekla kako leži na podu sa naoružanim muškarcem nad njim, koji, kada je video dve automatske puške uperene u njega, nije pružio nikakav otpor. Odveli su ga pred prezidijum i obavestili mene i sudiju za krivično pravo.

Ranije, kao mladi idealista, smatrao bih potpuno nepravедnim da se ovakav čovek ne drži u istražnom pritvoru i da naprasno ne nestane iz zatvora na nekoliko godina.

Sa svojim dugogodišnjim iskustvom kao branilac takvih idiota, izvukao sam ga na slobodu nakon dva sata.

Ali ja nisam zakasnio na sastanak, već na presudu. I pošto taj kreten nije želeo da provede ostatak vremena sa mnom i mojom tvrdoglavošću, mogao sam da mu objasnim zašto kasnim.

Taj čovek, koji je imao sklonost ka kupovini oružja, imao je pedeset i pet godina i živeo je kod roditelja. Do sada nije osuđivan zbog nasilništva, nego samo zbog dilovanja droge. Nije bilo opasnosti da pobegne, sakrije dokaze ili da ponovo diluje. Govorio je o značaju braka i porodice. Zapravo, baš je zbog toga i bio u juvelirnici – da bi pokazao da je spreman da stupi u bračnu zajednicu.

Juveliru u bolnici i policajcima na dužnosti je sasvim sigurno bilo teško da pojme da će se takav čovek, koji je bez ikakve nedoumice počinio krivično delo, koliko večeras naći među svojim i ismevati državu. Čak je i moja žena katkad moju službu smatrala veoma sumnjivom, ali nije na meni da druge učim pravnom sistemu. Moj posao je bio da pronalazim rupe u zakonu, pomažući time lošim ljudima da se izbave, a uostalom, za to sam i plaćen. Radio sam to veoma dobro i važio za uglednog branioca iz jedne od renomiranih agencija.

Sve je to bilo zaista stresno i ponekad je bilo izuzetno teško uskladiti poslovni život s porodičnim. I zato evo me sada pred vratima terapeuta, koji me i dalje ne pušta unutra. Počelo je nešto da me zateže u vratu...

Taj silni stres bio je, mora se priznati, i dobro plaćen. Dobio sam službena kola, odela po meri, skupe satove... Sve ono na šta ranije nisam toliko obraćao pažnju. Međutim, sada moram da pokažem da sam neko i nešto, jer ipak zastupam neke od najvećih prestupnika.

Dobio sam veliku kancelariju, posebno dizajnirani radni sto i više nego dobru petocifrenu platu, od koje je moja porodica živela – moja predivna ćerkica, supruga i ja.

Ubijaj pažljivo

Veći deo plate odlazio je na ratu za kuću u kojoj je živela moja predivna ćerka. Zbog posla sam je retko viđao. S njenom voljenom majkom sam se, u retkim zajedničkim momentima, gotovo samo svađao, a oboje smo imali razloge za svađu. Moj posao je bio da joj tako znatiželjnoj ništa ne govorim, a njen posao je bila usamljenost; po ceo dan je morala da pazi na ćerkicu. Zbog toga je morala ranije da ostavi službu direktorke u jednoj osiguravajućoj kući. Očigledno smo se prerano zaleтели u bračne vode, kao i mnogi drugi parovi.

Dolazimo do ključne tačke mog problema. Supruzi sam prepustio da uredi moj život, a ona me je poslala ovome kretenu za samopomoć, koji mi ništa nije pomogao. Potpuni idiot. I evo, opet me zateže u vratu. Počelo je i da pucketa.

Ponovo sam pozvonio na ona teška drvena vrata, sveže lakirana. Barem mi se tako činilo.

Konačno, otvorio je neki čovek nešto stariji od mene, negde na početku pedestih.

„Imali ste zakazano još u osam sati“, kazao je hladno i produžio praznim hodnikom napred. Pratio sam ga. Ušli smo u poluzamračenu i oskudno opremljenu kancelariju.

Čovek je izgledao kao isposnik. Potpuno mršav, ali lepo sređen. Nosio je čiste farmerke i grubu vunenu jaknu preko jednostavne bele pamučne košulje. Na bosim stopalima imao je patofne. Sat ili nakit nije nosio.

Dakle, baš sve suprotno od mene. Ja sam bio u tamnoplavom odelu skrojenom po meni, beloj košulji s manžetnama i srebrno-plavom kravatom, za koju je bila pričvršćena srebrna igla. Nosio sam cipele poručene direktno iz Budimpešte, a na ruci mi je bio sat marke *brajtling* i venčani prsten. Kako sam mogao da primetim, broj stvari koje sam ja imao na sebi bio je dosta veći od broja komada nameštaja u ordinaciji: dve fotelje, sto, polica s knjigama i stočić na kojem su stajala pića.

„Ej, izvini. Bila je velika gužva.“ Kako me nije svojski ni pozdravio pri ulasku, nisam želeo da se upuštam u duži razgovor s njim. Tretman zvicanja zbog kašnjenja imao sam i kod kuće, i to potpuno besplatno.

Ali ostao sam, jer kad bi Katarina saznala da sam, osim što sam zakasnio, još i otišao uvređen sa seanse, s predstojećim stresom mi ne bi mogao pomoći ni konzilijum terapeuta.

„Morao sam hitno da odem u zatvor... pljačka s jednim povređenim. Nisam mogao...“ Ne znam ni zašto se pravdam. Svakako je on samo savetnik. Nije mi ponudio ni da sednem. Ili je možda ipak trebalo nešto da kažem? Lik me je gledao veoma... veoma neobično, s dozom gađenja i straha, kao kada moja ćerka ugleda bubu na zidu.

„Možemo jednostavno da ubrzamo seansu, ali naravno, za iste pare“, pokušao sam ponovo započeti razgovor.

„Put neće biti kraći ako ga pretrčite“, odgovorio je on.

Ovakve izreke sam već ranije viđao kod mojih sekretarica. koje su ih dobijale uz kafu, ali sada nije bilo kafe, samo izreka.

„Izvolite sesti. Želite li čaj?“

Konačno! Seo sam. Bila je to neobično udobna fotelja.

„Može li jedan espresso?“, pitao sam.

„Da li je u redu zeleni čaj?“

Nije obraćao pažnju na moje pitanje i nasuo mi je šoljicu čaja.

„Izvolite. Mlak je.“

„Da budem iskren, ni ja ne znam zašto sam došao, ali...“, započeh.

Čvrsto sam držao šolju s čajem, nadajući se da ću je slomiti, ali nisam uspeo. Započeo sam rečenicu, ali je nisam dovršio. Onda sam pogledao svoga sagovornika, koji je uzeo gutljaj čaja kada je shvatio da neću dalje govoriti.

„Poznajem vas tek pola sata i, koliko vidim, biće mnogo posla.“

„Nemoguće da me poznajete pola sata kada sam tek tri minuta ovde“, primetih.

On odgovori tako blago, kao da je želeo da me isprovocira. „To je već druga stvar. Očigledno da ste prethodnih dvadeset i pet minuta proveli radeći nešto drugo. Onda ste tri minuta proveli pred vratima, razmišljajući da li da pozvonite po drugi put. Jesam li u pravu?“

„Pa, ovaj...“

Ubijaj pažljivo

„Ali na kraju ste odlučili da pozvonite i ušli ste. Za ova tri minuta koliko ste ovde, shvatio sam sledeće: sastanke, koji se bez izuzetka tiču samo vas, ne shvatate ozbiljno, svoje prioritete prilagođavate prilikama, imate potrebu da se pravdate nepoznatim ljudima, ne podnosite ćutanje, niste baš intuitivni i rob ste navika. Ali kako se zapravo osećate?“

Uh, tip je sve pogodio.

„Ako sada kažete da iz tih istih razloga ne želite da spavate sa mnom, onda se u potpunosti osećam kao da sam kod kuće“, odgovorih.

Terapeut uze gutljaj čaja, zakašlja se, a onda prasnu u smeh. Pošto se smirio, pružio mi je ruku.

„Joška Brajtner, drago mi je da ste ovde.“

„Bjern Dimel, zadovoljstvo mi je.“

„Nego, zašto ste ovde?“, želeo je da sazna Joška Brajtner.

Razmislio sam. Palo mi je na pamet milion stvari, ali ništa konkretno. Mislio sam da bi trebalo da budem otvoren s njim. Međutim, još nisam bio spreman da mu iznesem tako intimne detalje svog života, iako sam ga nakon onoga napada smeha smatrao simpatičnijim. Primetio je moje unutrašnje nervoze.

„Nabrojte mi pet razloga zbog kojih mislite da ste ovde.“

Duboko sam udahnuo i odgovorio sledeće: „Dan ima premalo sati, nemam vremena da se odmorim, previše sam osetljiv, konstantno sam pod stresom, žena me živcira, ne viđam ćerku, a mnogo sam je se uželeo. Zapravo, i kada sam s njom, u mislima sam negde drugde. Supruga ne ceni moj posao, a ni posao ne ceni mene dovoljno...“

„Ne možete sve ni nabrojati.“

„Kako, molim?“

„Ovako, sve to što ste nabrojali su klasični simptomi preopterećenosti. Možete li nabrojati nekoliko situacija u kojima ste iskusili sve to što ste nabrojali?“

Uopšte nisam morao dugo da promišljam. Odmah sam mu ispričao o svojim osećanjima i zbrci u mislima koju sam imao baš tu, pred njegovim vratima.

Samo je slegnuo ramenima i rekao: „Kao što sam već rekao, mislim da će vam ovaj kurs samopomoći izuzetno značiti.“

„U redu. Počnimo onda.“

„Imate li predstavu o tome šta je samopomoć?“

„Mislim da ću to već naučiti u narednim skupo plaćenim satima.“

„Zapravo, već ste to iskusili stojeći pred vratima“, kazao je on blago.

„Nisam bio baš najpribraniji.“

„Aha, došli smo do srži. Stajali ste pred vratima oko tri minuta i razmišljali da li da pozvonite još jednom. Koliko ste dugo od ukupno sto osamdeset sekundi bili u mislima negde drugde?“

„Iskren da budem, gotovo sve vreme.“

„A kuda ste odlutali?“

„U juvelirnicu, policijsku stanicu, kancelariju, mojim klijentima, ćerki, i setio sam se svađe sa ženom.“

„Dakle, u tri minuta ste bili na šest različitih mesta. A da li ste uspeli nešto da rešite?“

„Ne, ja...“

„Zašto ste onda odlutali?“

„To se samo tako desilo.“

Ako me klijent pred sudom bude ovako prekidao, zabraniću mu da izusti ijednu reč.

„Ovaj kurs će vam pomoći baš u tome da vam se to više ne događa.“

„Aha. Možete li mi to preciznije objasniti?“

„Vrlo je jednostavno. Kada stojite pred vratima, tada stojte pred vratima. Kada se svađate sa ženom, tad se svađajte sa ženom. Ali kada stojite pred mojim vratima i to vreme koristite da se i dalje svađate sa ženom, tada ste nesmotreni i ne mislite na sebe.“

„A kako se to *smotreno* stoji pred vratima?“

„Treba jednostavno da stojite pred vratima i da tri minuta ništa ne radite. Baš tako. Da ste tu gde stojite čitavim svojim bićem, i psihički i fizički. Koncentrišite se na stvari koje vas u tom trenutku okružuju, a to su u ovom slučaju miris sveže lakiranih vrata, vetrić u kosi, vazduh

koji udišete, a naposljetku, i vi sami. Kada i najmanji sekund posvetite sebi, videćete da će sve biti lakše.“

„Znači li to onda da nije trebalo da pozvonim drugi put?“

„Znači. Kao što sam već objasnio, isplati se samo stajati ispred vrata, bez ikakvog cilja.“

Ubedio me je i prijalo mi je. Čak više nisam osećao zatezanje u vratu. Uzgred, gospodin Brajtner je nekoliko minuta kasnije izrekao rečenicu koja će postati moj moto pri novom ubistvu. Ali to sam shvatio tek kasnije.

2. Sloboda

Čovek koji radi šta hoće nije slobodan. Izjeda se u sebi i zbog same ideje da uvek nešto mora da radi. Slobodan je samo onaj koji ne radi ono što ne želi.

Joška Brajtner, Usporite! – Priručnik samopomoći za rukovodeće kadrove

Joška Brajtner je napunio šoljice za čaj.

„Najviše se nerviramo kada imamo potpuno izmenjenu ideju o slobodi.“

„Aha...“

„Pogrešno je verovati da je sloboda da *ono što čovek zamisli, to i može.*“

„Šta je tu pogrešno?“

„Pretpostavka da čovek uvek nešto mora da radi. To je veći uzrok stresa nego što vi mislite. Stojite pred vratima i smatrate da je sasvim prirodno da ste u mislima što je dalje moguće. Misli su zaista slobodne! Kako da ne! E, tu nastaje pravi problem – slobodne misli se love dok beže. Ne bi uopšte trebalo da razmišljate, već suprotno – ne treba da mislite kada vam nije do toga. Tada su vam misli potpuno slobodne.“

„Ali ne sastoji se moj dan samo iz razmišljanja“, usudio sam se da se suprotstavim. „Najveće gluposti nastaju iz mojih postupaka.“

„I to možemo ovde da primenimo. Samo onda kada shvatite da *ne treba* da radite ono što *ne želite*, tek tada ste slobodni.“

Ne treba da radim ono što ne želim? Tada ću biti slobodan?

Tokom naredna četiri meseca, prihvativši posledice, zgrabio sam ovu slobodu. Dozvolio sam sebi da ne radim ono što ne želim i bio sam slobodan. Nažalost, dok sam tako postupao, zakinuo sam slobodu drugom – tako što sam mu oduzeo život. Ali nisam išao na ovu terapiju da bih spasao svet, već da bih spasao sebe.

Terapija nije podrazumevala: „Živi i pusti druge da žive!“; već prosto: „Živi!“ A taj imperativ mogao je da utiče na nevažne tuđe živote.

Ono što me čini srećnim do današnjeg dana u vezi s mojim prvim ubistvom jeste činjenica da mogu da uživam u ovom trenutku, bez imalo griže savesti. To je baš ono što mi je terapeut već tokom prve seanse predstavio kao poželjno. Ubistvo je bilo potpuno spontano usaglašeno s mojim potrebama u datom trenutku. A to potvrđuje i taj uspešan rad na sebi, koji nije bio za druge, već samo za mene.

Ali dok sam sedeo u stolici kraj gospodina Brajtnera i ispijao drugi čaj, još niko nije bio mrtav. Za početak, bio sam tu da bih savladao stres na poslu.

„Recite mi malo o svom poslu. Vi ste advokat?“, želeo je da zna gospodin Brajtner.

„Da. Ja sam advokat za krivično pravo.“

„Dakle, vi radite da biste osigurali svakom čoveku u ovoj zemlji jednaku presudu, bez obzira na to za šta je neko optužen. To je veoma važno.“

„Za to sam se nekada borio. Tokom studija, na referendumima, pa čak i na početku karijere. Nažalost, karijera jednog uspešnog advokata za krivično pravo izgleda potpuno drugačije.“

„A kako to ona izgleda?“

„Trudim se da idioti ne dobiju onoliku kaznu koliku zaslužuju. Taj posao, moralno, ne vredi ništa. Ali ipak jeste bitan, donekle.“

Ispričao sam mu o svom početku u Advokatskoj kancelariji DED – Drezen, Erkel i Danvic – odmah nakon sticanja advokatske dozvole. DED je bila advokatska firma srednjih razmera, s fokusom na finansijama. A bila je kriminalna organizacija u svakom aspektu. To je bio jedan čopor uštogljenih, koji su se pretvarali da su ozbiljni, iako po ceo dan nisu radili ništa, osim što su bogatim klijentima pronalazili rupe u poreskim zakonima. Brinuli su o takvima koji su, uprkos svim uložnim naporima protiv pronevera i utaja poreza, finansijskih prekršaja, kršenja ugovora i prevara, i dalje terali po starom. Da bi se u ovoj ligi zaigralo, od novajlija su se zahtevala dva uslova – položeni ispiti i

nekoliko neplaćenih praksa. Čak i pored kandidata koji su zadovoljavali ove uslove, uzimali su samo jednog od deset. Pa i odmah nakon završetka poslednjeg ispita, da kod njih dobijete posao, bilo bi kao sedmica na lotou. A ja sam imao sreće. Bar sam to tada mislio.

„Sada to više ne mislite?“, pitao je Joška Brajtner.

„Stvari su se tokom godina promenile više nego što sam očekivao.“

„To se zove život. Šta vam se dogodilo?“

Otprilike sam mu opisao svoju karijeru. Pričao sam o strašnoj početnoj plati i uslovima rada. Šest i po dana u nedelji. Četrnaest sati dnevno. Svakog trenutka od kada sam se tvrdoglavo poput magarca upustio u hladnu karijeru, jureći kao hrčak za šargarepom u svom točku, u toj firmi sam jednog dana mogao da postanem i poslovni partner.

Znao sam o čemu pričam. Bio sam jedan od njih.

Moj prvi posao bila je odbrana nekog čoveka kog ranije nikad nije zastupala advokatska kancelarija. I advokatu početniku bio je dodeljen novajlija. Klijent je se zvao Dragan Sergovič, ali to nisam spomenuo. Rekao sam da je klijent bio *nepouzdan*. Reč *nepouzdan* je za tip ljudi kao što je Dragan prilično potcenjena. Crveno svetlo kroz koje je tada prošao sijalo je jače od radarske sačekuše, koja ga je uhvatila da vozi sto trideset na sat u zoni trideset.

Ali Dragan je imao novca i neki *ozbiljan* tip koga smo već zastupali preporučio mu je DED.

Prilikom našeg prvog susreta, Dragan je rekao da je reč o utaji poreza. To nije bila potpuna laž, ali se nije poklapala s optužbom javnog tužilaštva. Ispalo je da Dragana terete i za prebijanje poreskog službenika zbog nekoliko nezgodnih pitanja. Službenik se nakon izvesnog vremena toliko oporavio da je mogao da jede čvrstu hranu i da daje izveštaje po protokolu. Međutim, za divno čudo, nije želeo da se priseća ni sumnjive utaje poreza ni Draganove posete. Rekao je samo da se okliznuo i nesrećno pao.

Draganove pesnice su se u narednim godinama pokazale kao daleko efektivnije od obe moje diplome.

Dragan nije bio samo veliki poreski prestupnik, već i diler i kriminalac. Što sam ga više upoznao, to je on svoju polulegalnu firmu, koja je skoro sve radila na crno, sve gore vodio. Ukratko, Dragan je bio jedan od opšte prihvaćenih *ozbiljnih* klijenata mojih poslodavaca.

Onaj koji je kancelariji donosio mnogo para, kojima javno nismo smeli da se kitimo.

To, naravno, nije sprečilo partnere kancelarije da me uvuku u svaki finansijski trik da besplatno zastupam Dragana.

Dragan mi je bio prvi poslovni izazov. Uložio sam sve svoje ambicije da budem inovativan u postupcima i da zataškam njegov slučaj s radarskom kontrolom i javnim tužiocem. Njegov glavni izvor prihoda ostao je isti kao i pre – droga, oružje i kriminal. Od tada pa nadalje, počeo sam da tajim prihode koje sam sticao od Draganovih slučajeva, i to preko špedicija, francuskih firmi ili kompanija, raznih barova i prodavnica. Naknadno sam mu pokazao kako da proneveri pare od evropskih subvencija namenjenih nepostojećim plantažama u Bugarskoj i kako se zarađuje pomoću papira o emisiji CO₂. S njima čovek uopšte nije morao da ulazi u konflikte kao tokom dilovanja droge. A obojica smo imali podršku države. Uz moju pomoć, Dragan je za nekoliko godina veoma popravio sliku o sebi u javnosti. Od žestokog narko-dilera i kriminalca postao je donekle ugledan biznismen.

Usavršio sam sve što tokom studija nisam naučio. Kako da za neke budem *uticajan*, za tužioce *smiren*, za gazde kod kojih sam bio podstarnar *kao pod konac*. Ukratko, bio sam izuzetan u zadovoljavanju ljudi.

„Da li znate zašto?“, pitao sam gospodina Brajtnera.

„Prosvetlite me!“

„Za početak, zato što to stoji u mom radnom ugovoru. Ja nisam gori od drugih, iskreno da vam kažem. Pre bih rekao da sam plašljiv i dosadan. I poslušan. Poslušnost je možda moja najgora osobina. Biću savršeno jasan kada kažem da sistem, u čijoj sam izgradnji pomagao, nije nimalo dobar. I još je gori po druge nego po mene. Sistem u kome se nagrađuju moć, nepravda i izdaja, u kome su ljubav, pravda i istina negativne osobine, ne može da bude dobar. Ali *ja* bih u takvom sistemu